

LAKIALOITE

laiksi tuloverolain muuttamisesta

Eduskunnalle

ALOITTEEN PÄÄASIAALLINEN SISÄLTÖ

Aloitteessa esitetään lisättäväksi tuloverolakiin uudet 11 a § ja 11 b §, joissa määritetään, milloin yhteisö ja yhteisetuus ovat lain 9 § 1 momentin 1 kohdan tarkoittamalla tavalla Suomessa asuvia eli kotimaisia yhteisöjä tai yhteisetyksiä. Kotimaiset yhteisöt ja yhteisetuudet ovat Suomessa yleisesti verovelvollisia eli ne maksavat Suomeen veroa kaikista tuloistaan maailmanlaajuisesti. Muutoksella täsmennettäisiin Suomessa kotimaisen yhteisön ja yhteisetuuden määritelmiä, sillä nykymääritelmät perustuvat lain sijaan oikeus- ja verotuskäytäntöön. Samalla määritelmiä laajennettaisiin valtiovarainministeriön elinkeinoverotuksen asiantuntijatyöryhmän muistiossaan (16/2013) vuonna 2013 esittämällä tavalla nykykäytännöstä siten, että Suomen lainsäädännön mukaisesti perustettujen yhteisöjen (esim. suomalainen Oy) ja yhteisetyksiä ohella myös ulkomain lakien mukaisesti perustetut yhteisöt (esim. virolainen Oü) ja yhteisetuudet olisivat kotimaisia, kun niitä tosiasiallisesti johdetaan Suomesta. Tällä vaikeutettaisiin ulkomailla rekisteröityjen yhteisöjen käyttämistä Suomen verotuksen välttämiseen ja siten tiivistettäisiin Suomen veropohjaa. Muutos estäisi eri maiden verojärjestelmien eroihin perustuvaa verojen välttelyä. Se ei aiheuttaisi haitallista kaksinkertaista verotusta, sillä uudistuksen seurauksena yhteisen yleisen verovelvollisuuden määritelmä olisi yhdenmukainen Suomen solmimien kaksinkertaisen verotuksen poistamista koskevien verosopimusten kanssa. Vastaava yleisen verovelvollisuuden määritelmä on käytössä muun muassa Isossa-Britanniassa, Saksassa, Alankomaissa, Norjassa ja Tanskassa. Muutos olisi syytä toteuttaa vuonna 2018, kun EU:n veronkiertodirektiivin yhteisöjen maastapoistumisverotusta koskevat säännökset lisätään Suomen lakiin, sillä tarve määrittää yhteisön verovelvollisuus liittyy kiinteästi maastamuuttotilanteisiin. Samalla maastapoistumisverotusta koskevat säännökset tulisi päivittää EU-tuomioistuimen nykytulkintakäytännön mukaisiksi.

YLEISPERUSTELUT

Nykytila

Tuloverolain 9 §:ssä määrätään, milloin verovelvollinen on Suomessa yleisesti ja milloin rajoitetusti verovelvollinen. Yleisesti verovelvolliset ovat velvollisia maksamaan Suomeen veroa kaikista

tuloistaan maailmanlaajuisesti, kun taas rajoitetusti verovelvolliset maksavat Suomeen veroa vain Suomesta saaduista tuloista sekä Suomessa sijaitsevan kiinteän toimipaikan tulosta. Veronalaiset tulot ja niistä maksettava verokanta eli veroprosentti määritetään muualla verolainsäädännössä. Suomen solmimat kansainvälisen kaksinkertaisen verotuksen poistamista ja veronkiertämisen estämistä koskevat verosopimukset voivat kuitenkin rajoittaa Suomen lain mukaista verotusoikeutta, kun verovelvollinen on yleisesti verovelvollinen toisessa maassa tai tulo on saatu muualta kuin Suomesta.

Tuloverolain 9 §:n 1 momentin 1 kohdan mukaan yleisesti verovelvollisia ovat Suomessa asuneet henkilöt, kotimaiset yhteisöt, yhteisetuudet ja kuolinpesät täältä ja muualta saamastaan tulosta. Luonnollisten henkilöiden Suomessa asuminen on määritetty tuloverolain 11 §:ssä ja kuolinpesien Suomessa asuminen eli kotimaisuus tuloverolain 17 §:n 4 momentissa. Sen sijaan yhteisöjen ja yhteisetuuksien kotimaisuutta ei ole laissa määritetty vaan se perustuu verotus- ja oikeuskäytännössä vakiintuneeseen tulkintaan.

Yhteisön käsite on määritelty tuloverolain 3 §:ssä ja yhteisetuuden käsite tuloverolain 5 §:ssä. Yhteisöjä ovat muiden ohessa suomalaiset osakeyhtiöt ja niihin verrattavat ulkomaiset oikeushenkilöt. Yhteisetuutena pidetään yhteismetsää, tiekuntaa, kalastuskuntaa ja jakokuntaa sekä muuta niihin verrattavaa yhteenliittymää.

Verotus- ja oikeuskäytännössä yhteisön kotimaisuutta on tulkittu varsin kapeasti siten, että kotimaisia yhteisöjä ovat vain Suomen lainsäädännön mukaisesti perustetut yhteisöt tai yhteisöt. Esimerkiksi suomalainen osakeyhtiö (Oy) on siis katsottu kotimaiseksi ja ruotsalainen osakeyhtiö (AB) ulkomaiseksi. Tulkinnasta ei ole korkeimman hallinto-oikeuden tuoretta oikeuskäytäntöä, mutta sitä voidaan pitää vakiintuneena. Kotimaisuus ei ole noussut esiin myöskään yhteisetuuksia koskevassa oikeuskäytännössä. Tulkinta kotimaisuudesta on siis perustunut puhtaasti muodollisiin rekisteröintimaata koskeviin tosiasioihin eikä yhteisön toiminnan tosiasiallisella luonteella ole ollut merkitystä.

Yhteisön ja yhteisetuuden kotimaisuuden kapea määritelmä on ongelmallinen, sillä se rajoittaa Suomen verotusoikeutta eräissä tilanteissa, joissa tulon voidaan katsoa kertyneen Suomessa harjoitetusta toiminnasta. Se antaa myös mahdollisuuden aggressiiviseen verosuunnitteluun, jossa veroja vältellään hyödyntämällä eri maiden verotuksen saumakohtien aukkoja.

Kotimaiset yhteisöt ovat Suomessa verovelvollisia kaikista tuloistaan. Sen sijaan ulkomaiset yhteisöt ovat verovelvollisia vain Suomesta saaduista tuloista sekä Suomessa sijaitsevan kiinteän toimipaikan tuloista. Suomessa saaduista tuloista on ei-tyhjentyvä lista tuloverolain 10 §:ssä. Kiinteä toimipaikka määritellään tuloverolain 13 a §:ssä ja tuloverolain 9 §:n 3 momentin perusteella kaikki kiinteälle toimipaikalle kuuluva elinkeinotuloa on veronalaista Suomessa, myös ulkomailla kertynyt

tulo. Suomi ei siis voi verottaa kiinteän toimipaikan tulona sellaista tuloa, joka ei liity kiinteän toimipaikan elinkeinotoimintaan.

Rajoitetusti verovelvollisten Suomessa verotettavien tulojen katveeseen jää eräitä keskeisiä tuloja, joiden verotusta voi välttää hyödyntämällä esimerkiksi ulkomaisia pöytälaatikkoyhtiöitä. Esimerkiksi sijoitustoiminta ei usein ole elinkeinotulon verottamisesta annetun lain 1 §:ssä tarkoitettua elinkeinotoimintaa eikä sen harjoittaminen välttämättä edellytä kiinteää toimipaikkaa. Arvopaperien myyntivoitot eivätkä muustakaan irtaimesta tai aineettomasta omaisuudesta saadut myyntivoitot ole Suomesta saatua tuloa, jota voitaisiin verottaa Suomessa, jos niiden saajana on rajoitetusti verovelvollinen yhteisö. Suomessa saatua tuloa eivät myöskään ole esimerkiksi osingot, jos niiden maksaja ei ole suomalainen osakeyhtiö. Vakuutuskuorta hyödyntämällä myös suomalaisen yhteisön osingot voidaan muuntaa tuloksi, jota Suomi ei voi verottaa, jos sen saajana on ulkomainen yhteisö. Toisin sanoen Suomessa asuva sijoittaja voi välttää maksamasta veroa sijoitustuotoistaan Suomeen esimerkiksi käyttämällä sijoitustoimintaan virolaista pöytälaatikkoyhtiötä. Sen sijaan täysin vastaava suomalainen pöytälaatikkoyhtiö joutuisi maksamaan tuotoistaan veroa Suomeen. Sijoittaja joutuisi maksamaan molemmissa tapauksissa veroa, kun pöytälaatikkoyhtiö jakaa osinkoa. Suomessa osinkojen verotus on kuitenkin suuren nettovarallisuuden sijoitusyhtiöille usein kevyttä, tällä hetkellä alimmillaan 7,5 prosenttia. Tämä koskee niin suomalaisten kuin muissa ETA-maissa rekisteröityjen pöytälaatikkoyhtiöiden jakamia osinkoja. Siten esimerkiksi virolaista pöytälaatikkoyhtiötä käyttämällä voi perusteettomasti välttää Suomessa huomattavasti veroja. Verovälttelymahdollisuus ei koske ainoastaan sijoitustuottoja vaan ulkomaisen yhteisön avulla voidaan välttää esimerkiksi aineettomista oikeuksista kertyvien rojalTIMaksujen tai vaikkapa kaivosoikeuksien myyntivoittojen verotusta Suomessa.

Eräissä maissa yhteisön yleinen verovelvollisuus määritetään perustamisvaltion sijaan sen maan mukaan, missä sen tosiasiallinen johtopaikka (place of effective management) sijaitsee. Kahden eri määritelmän samanaikainen soveltuminen voi johtaa siihen, ettei mikään maa pidä yhteisöä yleisesti verovelvollisena, jolloin sen tulot voivat jäädä kokonaan verottamatta. Näin voi käydä esimerkiksi silloin, kun ulkomainen yhteisö on perustettu maassa, jossa yleinen verovelvollisuus määrittyy tosiasiallisen johtopaikan mukaan ja yhteisön tosiasiallinen johtopaikka on Suomessa. Tällaisen tilanteen välttämiseksi eräissä maissa sovelletaan rinnakkain molempia perusteita: eli yhteisö on yleisesti verovelvollinen, jos se on perustettu kyseisen maan lainsäädännön mukaisesti tai sen tosiasiallinen johtopaikka. Valtiovarainministeriön elinkeinoverotuksen asiantuntijatyöryhmän vuonna 2013 tekemän muistion (16/2013) mukaan muun muassa Isossa-Britanniassa, Saksassa, Alankomaissa, Norjassa ja Tanskassa sovelletaan rinnakkain molempia yleisen verovelvollisuuden

muodostumisen perusteita. Tosiasiallisen johtopaikan käsitteen ja perustamisvaltion käsitteiden sisällöt vaihtelevat hiukan eri maissa.

Toisaalta voi myös käydä niin, että kaksi maata pitää samaa yhteisöä yleisesti verovelvollisena, jolloin syntyy niin kutsuttu kaksoisasumiskonflikti. Näin kävisi esimerkiksi silloin, kun suomalaisen osakeyhtiön tosiasiallinen johtopaikka olisi Isossa-Britanniassa. Tällöin molemmat maat pitäisivät osakeyhtiötä yleisesti verovelvollisena. Kaksoisasumiskonflikti johtaisi saman tulon verottamiseen molemmissa maissa, ellei verotusoikeuden jakamisesta olisi sovittu valtioiden välillä verosopimuksilla, tai jompikumpi maa luopuisi yksipuolisesti verotusoikeudesta. Tosiasiallisen johtopaikan käsite on ratkaiseva kaksoisasumiskonfliktin ratkaisussa, kun maiden välillä on verosopimus. Käsite näet sisältyy OECD:n malliverosopimuksen 4 artiklan 3 kappaleeseen, jonka mukaan tosiasiallisen johdon sijaintipaikka ratkaisee, kumpi maa on verosopimuksessa tarkoitettu asuinvaltio. Verosopimus taas antaa asuinvaltiolle laajemman oikeuden tulon verottamiseen. OECD:n mallin mukaisten verosopimusten tulkintalähteenä käytettävän kommentaarin mukaan tosiasiallisella johtopaikalla tarkoitetaan paikkaa, jossa tehdään yhteisön toimintaa koskevat keskeisimmät päätökset. Suomen verosopimukset perustuvat pääosin OECD:n malliin, joten vastaava määräys sisältyy myös useimpiin Suomen verosopimuksiin.

Suomella on kaksinkertaisen verotuksen poistamista ja veronkiertämisen estämistä koskeva verosopimus yli 70 maan kanssa, joiden joukossa ovat kaikki EU-maat ja Suomen keskeiset kauppakumppanit. Suomen ja muiden maiden väliset verosopimukset voivat kaventaa Suomen laissa säädeltäviä verotusoikeutta, mutta eivät yksittäisiä poikkeuksia lukuun ottamatta laajentaa sitä. Siten verosopimukset voivat rajoittaa Suomen oikeutta verottaa täällä yleisesti verovelvollisia yhteisöjä, jos niiden tosiasiallinen johtopaikka on muualla. Vastavuoroisesti Suomi ei kuitenkaan voi verottaa ulkomaisia yhteisöjä yleisesti verovelvollisina, vaikka niitä tosiasiallisesti johdettaisiin Suomesta. Tämä johtuu siitä, ettei tosiasiallinen johtopaikka muodosta Suomen laissa yleistä verovelvollisuutta edellä mainittujen maiden tavoin.

Lakialoitteen pääasiallinen sisältö

Aloitteessa esitetään lisättäväksi tuloverolakiin uudet 11 a § ja 11 b §, joissa määritetään, milloin yhteisö ja yhteisetuus ovat lain 9 § 1 momentin 1 kohdan tarkoittamalla tavalla Suomessa asuvia eli kotimaisia yhteisöjä tai yhteisetyksiä. Tällä hetkellä laissa ei ole määritelty yhteisön ja yhteisetyyden kotimaisuutta, vaikka siinä on määritelty muiden 9 § 1 momentin 1 kohtaan sisältyvien verovelvollisten kotimaisuus. Siten muutoksella varmistettaisiin, että laki on yhdenmukainen yhteisöjen, yhteisetyksien, henkilöiden ja kuolinpesien osalta. Täsmennys tekisi lain tulkinnan

ennustettavammaksi, sillä nykyinen kotimaisuuden määritelmä perustuu verotuskäytäntöön, joka voi muuttua ajan kuluessa.

Aloitteen 11 a § koskisi yhteisön kotimaisuutta ja 11 b § yhteisetuuden kotimaisuutta. Ne olisivat muutoin yhteneviä siten, että kumpi tahansa katsottaisiin kotimaisiksi, jos (1) se on perustettu Suomen lainsäädännön mukaan; (2) sen kotipaikaksi on rekisteröity Suomi; tai (3) sen tosiasiallinen johtopaikka on Suomessa. Siten yhteisö katsottaisiin Suomessa yleisesti verovelvolliseksi, jos mikä tahansa edeltävistä kolmesta ehdosta täyttyisi.

Edeltävistä ehdoista kaksi ensimmäistä vastaisivat edellä kuvattua nykykäytäntöä. Siten esimerkiksi Suomen lainsäädännön mukaan perustetut osakeyhtiöt katsottaisiin Suomessa yleisesti verovelvollisiksi kotimaisiksi yhteisöiksi. Samoin eurooppayhtiöt, joiden kotipaikaksi on rekisteröity Suomi, katsottaisiin kotimaisiksi. Kolmas ehto laajentaisi yleisen verovelvollisuuden määritelmää siten, että ulkomailla perustetut ja rekisteröidyt yhteisöt katsottaisiin Suomessa yleisesti verovelvollisiksi, kun niitä tosiasiallisesti johdetaan täältä.

Muutoksen seurauksena yleisen verovelvollisuus laajenisi Suomessa vastaavaksi kuin muun muassa Isossa-Britanniassa, Saksassa, Alankomaissa, Norjassa ja Tanskassa. Se vastaisi myös valtiovarainministeriön elinkeinoverotuksen asiantuntijatyöryhmän muistiossaan (16/2013) vuonna 2013 esittämää mallia. Muutoksella tiivistettäisiin Suomen veropohjaa ja vaikeutettaisiin olennaisesti ulkomaisten yhteisöjen käyttöä Suomen verotuksen välttämiseksi. Samalla Suomen ja muiden maiden veropohjat nivoutuisivat paremmin yhteen.

Muutos tiivistäisi veropohjaa, mutta ei aiheuttaisi olennaista kaksinkertaisen verotuksen riskiä siitä, että entistä Suomen ohella myös toinen maa katsoo saman yhteisön yleisesti verovelvolliseksi. Tämä johtuu siitä, että säännökset olisivat yhteensopivia Suomen kaksinkertaisen verotuksen poistamista koskevien sopimusten kanssa. Niissä tällaiset kaksoisasumiskonfliktit ratkaistaan nimenomaan tosiasiallisen johtopaikan perusteella. Siksi Suomen tulisi käyttää tosiasiallisen johtopaikan käsitteen määrittelyssä OECD:n malliverosopimusta ja sen tulkinnassa käytettyä kommentaaria. Muutoksella Suomen verotusoikeus vastaisi siis paremmin kansainvälistä standardia.

Suomella on verosopimus kaikkien olennaisten kauppakumppanimaiden kanssa. Teoriassa muutos voisi johtaa kaksinkertaiseen verotukseen tilanteissa, joissa muussa kuin verosopimusvaltiossa perustettu yhteisö katsottaisiin Suomessa yleisesti verovelvolliseksi. Verosopimuksettomat tilanteet on kuitenkin otettu jo huomioon nykyllä lainsäädännöllä, sillä kaksinkertainen verotus on mahdollista niissä tilanteissa jo nyt. Nykyinen laki kansainvälisen kaksinkertaisen verotuksen poistamisesta poistaisi kaksinkertaisen verotuksen myös useimmissa verosopimuksettomissa tilanteissa. Lisäksi verotusmenettelystä annetun lain 89 § antaa

Verohallinnolle ja valtiovarainministeriölle mahdollisuuden huojentaa kaksinkertaista verotusta, jos laki tai verosopimukset eivät sitä muutoin poista.

Edellä mainitussa valtiovarainministeriön muistiossa on todettu, että yhteisöjen yleistä verovelvollisuutta tulisi laajentaa samalla, kun muutetaan yhteisöjen maastapoistumistilanteita koskevaa verotusta. Tämä on aiheellista, sillä muutoin suomalaiset yhteisöt voisivat eräissä tilanteissa muuttaa maasta ilman veroseuraamuksia, mutta ulkomaiset yhteisöt siirtää toimintansa tänne ilman, että niiden tuloa verotetaan kokonaan Suomessa tai muualla. EU:n vuonna 2016 solmittu veronkiertodirektiivi velvoittaa Suomen uudistamaan yhteisöjen maastapoistumistilanteita koskevaa verotusta. Siksi tämä lakialoite olisi syytä käsitellä direktiivin implementointia koskevan lakiesityksen yhteydessä. Samalla olisi syytä varmistaa, että myös muut Suomen laissa olevat maastapoistumistilanteita koskevat säännökset ovat EU-oikeuden mukaisia. Tällä hetkellä niitä ei mitään ilmeisimmin voida soveltaa lainkaan, sillä ne eivät muun muassa anna mahdollisuutta lykätä veronmaksuajankohtaa EU-oikeuden edellyttämällä tavalla. Siksi säädöksiä ei voida lainkaan soveltaa, mikä uhkaa Suomen veropohjaa, kun yritykset voivat siirtää toimintojaan Suomesta ilman veroseuraamuksia.

Lakialoitteen taloudelliset vaikutukset

Aloitteessa esitetyt muutokset laajentaisivat Suomen veropohjaa ja lisääisivät siten Suomen verotuloja. Tarkkoja vaikutuksia ei voi arvioida ilman erillistä tutkimusta. Lisäksi uudistukset ehkäisisivät yksittäisiä verosuunnittelujärjestelyjä, joiden aiheuttamat veromenetykset voivat nousta jopa kymmeneen tai satoihin miljooniin euroihin. Uudistukset kohdistuisivat pääosin aggressiivista verosuunnittelua harjoittaneisiin yksittäisiin sijoittajiin ja sillä varmistettaisiin, että nämä sijoittajat maksavat tuotoistaan verot Suomeen siinä missä muutkin. Se siis lisäisi verotuksen tasapuolisuutta. Lailla ei olisi olennaisia epätoivottuja sivuvaikutuksia, sillä kaksinkertaisen verotuksen poistamista koskevat verosopimukset ja lait estäisivät tehokkaasti mahdollisen kaksinkertaisen verotuksen.

YKSITYISKOHTAISET PERUSTELUT

11 a §. Kotimainen yhteisö. Lakiin ehdotetaan lisättäväksi uusi pykälä, jossa määritellään, milloin yhteisö on kotimainen, jolloin se on yleisesti verovelvollinen maailmanlaajuisista tuloistaan Suomessa. Pykälän 1 momentin mukaan yhteisö katsottaisiin tuloverolain 9 §:n 1 momentin 1 kohdan tarkoittamalla tavalla Suomessa asuvaksi kotimaiseksi yhteisöksi, jos (1) yhteisö on perustettu Suomen lainsäädännön mukaan; (2) yhteisön kotipaikaksi on rekisteröity Suomi; tai (3) sen tosiasiallinen johtopaikka on Suomessa.

Suomen lainsäädännön mukaan perustettuina yhteisöinä pidetään muun muassa Suomen valtiota ja sen laitoksia; Suomen kuntia ja kuntayhtymiä; Suomen lain mukaisesti perustettua seurakuntaa ja muuta uskonnollista yhdyskuntaa; Suomen lain mukaisesti perustettua osakeyhtiötä, osuuskuntaa, säästöpankkia, sijoitusrahastoa, yliopistoa, keskinäistä vakuutusyhtiötä, lainajyvästöä, aatteellista tai taloudellista yhdistystä, säätiötä ja laitosta; sekä Suomen lain mukaisesti perustettua edellä mainittuihin yhteisöihin verrattavaa muuta oikeushenkilöä tai erityiseen tarkoitukseen varattua varallisuuskokonaisuutta.

Eurooppayhtiötä pidettäisiin kotimaisena, kun sen kotipaikaksi on rekisteröity Suomi. Ulkomain lainsäädännön mukaisesti perustettua suomalaista yhteisöä vastaavaa yhteisöä pidettäisiin kotimaisena, jos sitä tosiasiallisesti johdetaan Suomesta. Tosiasiallisella johtopaikalla tarkoitetaan paikkaa, jossa tehdään yhteisön toimintaa koskevat keskeisimmät päätökset. Tosiasiallinen johtopaikka voi sijaita esimerkiksi yhteisön vastuuhenkilön tai sen tosiasiallista päätösvaltaa käyttävän edunsaajan asuinvaltiossa, jos yhteisön toimintaan ei käytetä pysyvää toimipaikkaa.

Pykälän 2 momenttiin ehdotetaan lisättäväksi säännös, jolla täsmennetään, ettei lainkohta sovellu ulkomaisiin kuolinpesiin, jotka ovat tuloverolain 3 §:n 1 momentin 6 kohdan mukaan yhteisöjä. Siten kuolinpesän kotimaisuus määritettäisiin edelleen tuloverolain 17 §:n 4 momentissa. Näin vältettäisiin päällekkäinen sääntely eikä syntyisi tarvetta muuttaa ulkomaisen kuolinpesän verokohtelua nykyisestä. Ulkomaisten kuolinpesien verokohtelu olisi jatkossa syytä muuttaa laissa, sillä niitä kohdellaan verotuksessa eri tavoin kuin kotimaisia kuolinpesiä. Tämä voi loukata muun muassa EU-oikeuteen sisältyvää syrjintäkieltoa.

11 b §. Kotimainen yhteisetuus. Lakiin ehdotetaan lisättäväksi uusi pykälä, jossa määritellään, milloin yhteisetuus on kotimainen, jolloin se on yleisesti verovelvollinen maailmanlaajuisista tuloistaan Suomessa. Yhteisetuus katsottaisiin tuloverolain 9 §:n 1 momentin 1 kohdan tarkoittamalla tavalla Suomessa asuvaksi kotimaiseksi yhteisetuudeksi, jos (1) yhteisetuus on perustettu Suomen lainsäädännön mukaan; (2) yhteisetuuden kotipaikaksi on rekisteröity Suomi; tai (3) sen tosiasiallinen johtopaikka on Suomessa.

Suomen lainsäädännön mukaan perustettuina yhteisetuuksina pidetään muun muassa Suomen lain mukaisesti perustettua yhteismetsää, tiekuntaa, kalastuskuntaa ja jakokuntaa sekä muuta niihin verrattavaa yhteenliittymää. Ulkomain lainsäädännön mukaisesti perustettua suomalaista yhteisetuutta vastaavaa yhteisetuutta pidettäisiin kotimaisena, jos sitä tosiasiallisesti johdetaan Suomesta. Muutoin yhteisetuuksien kotimaisuus määräytyisi vastaavasti kuin yhteisöjen kotimaisuus 11 a §:ssä.

Edellä olevan perusteella ehdotamme,

että eduskunta hyväksyy seuraavan lakiehdotuksen:

Laki

tuloverolain muuttamisesta

Eduskunnan päätöksen mukaisesti

lisätään tuloverolakiin (1535/1992) uudet 11 a § ja 11 b § seuraavasti:

11 a §

Kotimainen yhteisö

Yhteisö katsotaan 9 §:n 1 momentin 1 kohdan tarkoittamalla tavalla Suomessa asuvaksi kotimaiseksi yhteisöksi, jos

- 1) yhteisö on perustettu Suomen lainsäädännön mukaan;
- 2) yhteisön kotipaikaksi on rekisteröity Suomi; tai
- 3) sen tosiasiallinen johtopaikka on Suomessa.

Edellä olevaa 1 momenttia ei sovelleta 3 §:n 1 momentin 6 kohdassa tarkoitettuun ulkomaiseen kuolinpesään.

11 b §

Kotimainen yhteisetuus

Yhteisetuus katsotaan 9 §:n 1 momentin 1 kohdan tarkoittamalla tavalla Suomessa asuvaksi kotimaiseksi yhteisetuudeksi, jos

- 1) yhteisetuus on perustettu Suomen lainsäädännön mukaan;
- 2) yhteisetuuden kotipaikaksi on rekisteröity Suomi; tai

3) sen tosiasiallinen johtopaikka on Suomessa.

Tämä laki tulee voimaan * päivänä *kuuta 20**.

Helsingissä 2.3.2018

Timo Harakka /sd